

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk X

De hel en de geschiedenis waren nu evenzeer met elkaar verweven als de zonden die het machtige Babylon al zo lang teisterden . Zoals het in 1331 gebeurde, explodeerde een afgelegen tempel in Centraal-China, en vanuit het best bewaarde geheim verspreidde een dode vogel de boodschap van Lucifael zich over het land. Zeventien afschuwelijke jaren lang hing de ranzige geur van verrotting als een goddelijk en kwaadaardig miasma boven het Koninkrijk Mongolië – de *Zwarte Dood* was de ziekte van de duivel . Vanuit het hart van het continent verspreidde Lucifaels dodelijke brouwsel zich verder over het uitgestrekte Aziatische koninkrijk, en tegen 1347 had de golf van sterfte en ziekte zich verspreid tot aan de uiterste zuidelijke kusten, tot aan de Zwarte Zee en de jonge Genuese havenstad Kaffa.

De Zwarte Zee - Kaffa - oktober 1347

Na de ontdekking door de Genuezen van een handelsroute over water naar het Verre Oosten en de Krim, ontwikkelde de Aziatische havenstad Kaffa zich tot een bloeiende toegangspoort voor Genuese kooplieden. Zij verzamelden zeldzame en onbetaalbare goederen van de Zijderoute in Mongolië en verscheepten deze naar verschillende koninkrijken in Europa. In de late dagen van 1347 bracht de Zijderoute echter een heel ander geschenk aan haar gretige Genuese handelaren: *de builenpest*.

De ommuurde stad Kaffa sloot onmiddellijk haar poorten om zichzelf te beschermen tegen verdere besmetting, terwijl elders duizenden Mongolen onverminderd stierven. Het slechte nieuws over de Genuese handelaars verspreidde zich net zo snel als de ziekte – het nieuws dat de buitenlanders uit het Westen hun *'kwade christelijke magie'* hadden gebruikt om de *Moeder aller Vloeken* uit te spreken over Mongolië. Daarom bundelden de overgebleven krijgsheren hun krachten om een leger van Mongoolse Tataren te vormen, dat de versterkte stad aanviel in een poging het koloniale beest terug de zee in te drijven, waar het vandaan kwam. Maar met verdedigende rijen bekwame kruisboogschutters, speerdragers en superieure strategieën wist Kaffa zijn positie op de Krim te behouden.

Het eens zo rustige platteland was langzaam veranderd: waar de frisse geur van herfstbladeren en vogelzang door ongerepte bossen zweefde, vulde de lucht nu de geluiden en de geur van een groeiend conflict, van dreunende hoeven op bevroren grond, van leer, zweet, afval en aanhoudend rotten, van verre kreten en blaffende beesten. Aanvankelijk sporadisch, werden de aanvallen op de stad steeds georganiseerder en heviger naarmate de campagne vorderde. Toch hielden de Genuezen de Mongolen drie slopende maanden op afstand, totdat de Tataren de wallen van Kaffa afbraken met golven van wraakzuchtige, aanstormende, schreeuwende en zeer eervolle Mongolen. In het voorjaar van 1347, toen het weer warmer werd en de kersenbloesems bloeiden, Genues bloed sijpelde uit de stadsmuren. Met weinig proviand en manschappen legden de gestrande inwoners zich neer bij de ogenschijnlijk onvermijdelijke uitkomst: de Tataren stonden op het punt de stad in te nemen.

Toch keerde het tij van de strijd, toen de Tartaren een nogal ongebruikelijke en misschien wel door God bedoelde wending van het lot ondergingen. De wind draaide en de hete adem van Lucifael blies over de oprukkende legers, terwijl de pest eindelijk de gelederen van de Tataarse hordes had geïnfiltreerd. Binnen enkele dagen stonk het hele platteland naar de ophoping van rottende Mongolen en, kilometers in elke richting, verpestte de damp van rottend mensenvlees de lucht. Vernederd zagen de Tataarse heren hun enorme aantallen uiteenvallen, terwijl hele legioenen ten onder gingen; opgezwollen, zwartgeblakerd en gedecimeerd door ziekte.

Het was dan ook geen wonder dat de Tataren zich verslagen en beschaamd voelden door hun nieuwe, verzwakte toestand. Ze koesterden hun culturele en religieuze waarden immers ten zeerste; ze vereerden ze met een eerbied die groter was dan de angst voor een verloren leven. De Mongoolse krijgers, grotendeels verblind door zulke strikte sociale opvattingen, die eeuwenlang waren ingeprent door onwrikbare indoctrinatie, waardeerden slechts één manier van leven en accepteerden slechts één manier van sterven. Voor de Mongolen waren leven en dood zwart-wit, zonder enige verwarring over waardigheid en oneer. Voor hen was sterven in de strijd eervol, in tegenstelling tot sterven aan ziekte, wat hun hele familie te schande maakte en hen voor altijd tekende.

overlevenden met het sociale stigma van onzuivere afkomst.

Terwijl veel Mongolen door koorts werden gekweld, werden ze geplaagd om een zeer eervolle daad te verrichten. De dood wachtte hen, en ze bestormden de muren van Kaffa in massale zelfmoordaanvallen. Achterblijvers, te zwak om te vechten, strompelden naar voren en stonden voor de wallen als ceremoniële ellendelingen en bedelaars van waardigheid, verlangend naar een vriendelijke Genuese kruisboog om hun lijden te verlichten en hun families te redden van een anders onvermijdelijke en oneervolle ondergang. Wellicht als een vorm van impliciete verlossing wierpen de Tataarse krijgers zich tegen de voet van de stadsmuren, waarbij ze hun numerieke superioriteit opofferden aan een steeds groter wordende trap van met vliegen besmet vlees, waardoor hun Mongoolse kameraden hun meest vooraanstaande overblijfselen konden beklimmen en de muren konden oversteken.

Naarmate de dagen vorderden – toen de zon achter de avondhemel verdween en de zeewind naar de zee draaide – verdronken de Genuese kolonisten in de scherpe stank van duizend. De Tataren raakten verbitterd. Toch hielden ze stand in hun stad, biddend dat de pest uiteindelijk de wil van de Mongoolse massa's zou breken. Afgezien van aantallen en versterkingen, was de tijd geen bondgenoot voor beide legers, aangezien de Genuezen hun voorraden net zo snel uitputten als de pest nieuw gerekruteerde Tataarse krijgers doodde. Het leek er dus op alsof beide legers volledig in een patstelling waren beland.

De geschiedenis heeft echter maar al te goed bewezen dat de mens bij elke toepassing van de krijgskunst slechts een wegwerpion was. De *krijgskunst* was immers niet van aardse oorsprong – het was een goddelijke uitvinding, bedacht nog vóór de bouw van de hel, toen legioenen hemelse engelen zich bewapenden tegen hun aardse broeders en zusters: de Wachters, met hun *leiders van tien*. En één engelachtige zuster in het bijzonder kende het oorlogsplan. Net als de engel Apollo was Lucifael een van Gods voornaamste en meest geliefde engelen, en ingewijd in het grootste deel van Zijn grote plan, inclusief de krijgskunst en verovering. Maar in tegenstelling tot Apollo's enigszins gracieuze val, gebruikte Lucifael direct na haar ondergang haar scherpe kennis van schepping en vernietiging om de mens te beïnvloeden, hem te voorzien van nieuwe instrumenten en strategieën om steeds effectievere oorlogen tegen zijn broeders te voeren – het kanon, de lange boog en de pantserdoorborende pijl waren slechts de nieuwste vernietigingsmiddelen die waren ontworpen door de intieme fluisteringen van haar boosaardige raad. Nu fluisterde ze nieuwe geheimen en opnieuw was de krijgskunst geëvolueerd en omvatte deze Lucifaels dodelijke nieuwe concept. Toen ze de oorschelpen van de stervende Tataarse heren met haar boosaardige gefluister b
van haar nogal weerzinwekkende strategie voor de uitroeiing van de mensheid: *biologische oorlogvoering*.

Vastbesloten om de Genuezen te verdrijven, en met de nieuwe onthullingen van Lucifael, besloten de Heren

riep een vloot van dertien van hun grootste katapulten bijeen en beval hun legers om de projectielen te lanceren. De besmette lijken van hun gevallen kameraden werden in het hart van de ommuurde stad gegooid. Gelijkmatic verspreid over de muren van Kaffa, rustten de doodsmachines geen moment. Dag en nacht, zonder ophouden, regende een onuitputtelijke stroom door de pest geteisterde Mongolen neer op de Genuese stad, die door daken braken en nietsvermoedende voorbijgangers verpletterden. Door dit goddeloze tempo konden de kolonisten de lichamen niet zo snel verbranden als de Tataren ze over de muren gooiden. En de afschuwelijke geur van brandend haar en huid vermengde zich met de bestaande stank van rottend vlees, waardoor de ommuurde nederzetting gevuld werd met een verstikkende stank. De hel overspoelde Kaffa. Bovenop de hoogste tak van een kersenboom kraaide een eenzame kraai twee keer – en nog een keer.

Omsingeld en met vrijwel al haar voorraden uitgeput, maakte Kaffa een vloot van dertien van haar grootste zeewaardige schepen gereed en tuigde ze uit voor een snel vertrek. Genuese zeelieden, soldaten en kooplieden plunderden de stad van haar schatten en vulden de ruimen van de schepen met alles wat onbetaalbaar was: goud en zilver; Aziatische jade en bewerkt aardewerk; gelooide huiden en bontbundels; ruwe edelstenen en zeldzame juwelen; en vaten met specerijen en parfums. En toen ze de schepen van de vloot volledig hadden volgeladen, verwijderden ze de planken van de houten constructies van de stad en omsloten ze de dekken van de schepen met nog hogere muren om de resterende lading te kunnen herbergen. Nadat de stad van haar meest waardevolle bezittingen was beroofd, verlieten twaalf schepen in het donker de haven. De bemanning van het dertiende regiment bleef achter. Ze staken de stad volledig in brand en lieten een razende vuurzee van brandende gebouwen achter zich terwijl ze de terugtrekkende armada inhaalden.

De Santa Godeberta was het grootste en meest zeewaardige van de dertien koggeschepen. Haar massieve, kolomvormige dwarsbalken overspanden een dubbel versterkte romp van klinkerplanken, en met een torenhoge mast, ra en zeil escorteerde ze haar zware vloot richting Genua. Haar bemanning had haar dek inmiddels aangepast met geleende planken van gebouwen in Kaffa, die een verhoogde muur boven haar boorden vormden. Ter voorbereiding op de open zee waren metalen sluitingen aangebracht om een netwerk van touwen te verankeren dat haar overvloedige lading op het bovendek vastzette.

Groter dan de meeste zeevarende koopvaardischepen, was ze de nieuwste aanwinst en de trots van de Genuese scheepsbouwers. Een U-vormig achterdek bevond zich boven haar met vracht bedekte achterdek. Het schip had een ruim dek en daarboven een comfortabel boegdek dat zich uitstrekte over een rechte boeg. Zelfs zonder haar tientallen tonnen Kaffa-lading verplaatste ze bijna 144 ton water. Ze was werkelijk een zeemonster, als er ooit een zeemonster bestond. Ze was echter niet leeg, maar tot de nok toe volgeladen, haar romp zwaar in het water en haar twaalf roeiopeningen die de oceaangolven omarmden. Het was pas haar achtste tocht van Kaffa naar Genua en het zou nog haar zwaarste blijken te zijn. Ruim over haar

Ondanks de beperkte capaciteit kon het kleinste ongelukje of misrekening haar en haar vierentwintig zeelieden met een gierende vaart naar de bodem van de oceaan doen zinken. Onder een deken van vroege ochtendsterren en in de gestage bries van een zeewind leidde de Santa Godeberta haar zwaarbeladen vloot over het kalme oppervlak van de Zwarte Zee, richting de donkere horizon in de richting van de thuishaven .

Een dozijn zwaarbeladen handelsschepen voeren met een lage waterlijn; de overbelaste rompdelen kraakten en gromden in de opspattende zeewind; en de geur van zout en rotting hing in de met schatten gevulde scheepsruimen. Mannen, vrouwen en kinderen bedekten elke centimeter van de hun dekken, maar er werd geen woord gezegd - de weinige baby's aan boord waren te zwak om te huilen. De Genuese kolonisten waren inderdaad met al hun schatten ontsnapt aan de vliegende Tataarse lijken en hadden hun jaloerse Aziatische vijanden achtergelaten met slechts een verschroeide aarde. Maar hoe soepel en gemakkelijk hun ontsnapping ook leek, ze hadden geen rekening gehouden met de tussenkomst van de Engelen – wanneer Lucifael een aandeel had in de geschiedenis, zaaide ze de wortels ervan en zaaide ze vaak de toekomst met een bitterzoet inzicht achteraf. De Genuezen waren veilig weg van Kaffa. Toch konden ze niet ontkomen aan hun noodlottige lot, dat Lucifael op slinkse wijze had bewerkstelligd. Al na enkele dagen op reis werden bemanningsleden ernstig ziek. De overlevende zeelieden rolden de zieken overboord terwijl ze de steeds zieker wordende groep benedendeks in quarantaine plaatsten. en achterin hun schepen. Ze kochten zichzelf voldoende tijd om de dodelijke besmetting buiten de deur te houden door het dek te besprenkelen met emmers pekels om het uitgestoten afval en de lichaamsvloeistoffen van de besmette personen weg te spoelen. Zelfs met zulke zorgvuldig toegepaste voorzorgsmaatregelen hadden ze geen idee dat hun kameraden een minder grote bron van besmetting vormden dan de verstekelingen die zich onder de dekken van hun schepen schuilhielden. En toen de armada de kust rondop het meest zuidelijke puntje van Italië waren de stervenden bijna twee keer zo talrijk als de levenden. Onderweg was het achterste schip met de zeelieden die Kaffa tot de grond toe hadden afgebrand, van de vloot losgeraakt en dreef doelloos rond, verdwijnend in een vlakke oceaanhorizon. De twaalf schepen drongen voort als hardnekkige, drijvende doodskisten, die een kale zee overstaken, voortgedreven door niets anders dan de Het verlangen om hun haven in Genua te zien, was groot. Uiteindelijk leidde de wanhoop echter tot een koerswijziging richting zee voor de Santa Godeberta. Met falende bemanningsleden die de tuigage probeerden te bedienen en Genua nog te ver weg om naartoe te varen, zwenkte ze met haar boeg en vloot richting de dichtstbijzijnde zeehaven Messina op Sicilië.

Met slechts een dozijn langzaam voortkruipende handelsschepen, bemand door een vluchtende bevolking en een handvol stervende matrozen, zou de Zwarte Doodsvloot de geschiedenis overleven en herinnerd worden als de dodelijkste, slechtst uitgeruste armada die ooit de Europese wateren bevoer. En vanuit de wateren daaronder "De aarde," spotte Lucifael.

Bergmond

De ondergaande zon verdween achter grauwe herfstwolken, waardoor een donkere en ongewoon koude avond over het hart van Frankrijk hing. Een tak kraakte; een hond blafte; maar verder verstoorde geen enkel geluid de stille en windstille nacht. Onder de grond klonk het geluid van de moeizame ademhaling van een jongen door de duisternis, terwijl diep in de krochten van Mountain Mouth een in een gewaad gehulde figuur zich een steile gang op worstelde, richting de grot. Een bijgevolde waterzak hing over zijn schouder. Het silhouet liet de zak vlak bij de grotwand vallen en richtte zijn aandacht abrupt op een slinkend vuur. Vers hout en een nieuwe vlam onthulden Lazarus, wiens kap nu in zijn touwriem was weggestopt. Lang zwart haar omlijstte het vuile en sombere gezicht van de jongen, zijn ogen flikkerden als gloeiende saffieren in het vuurlicht. Afgezien van de constante rookpluim van zijn adem, markeerde alleen de beweging van zijn pupillen het verder bewegingloze moment, die opzwellen en samentrokken in het licht van de flikkerende vlam.

Lazarus zat op een steen. In een poging de aanhoudende kou die zich al lang in zijn ledematen had genesteld te verdrijven, trok hij de kap van zijn gewaad over zich heen, zette zijn voeten tegen gloeiende kolen en warmde zijn handen aan de nieuwe gloed. Maar de vlammen stegen op. Het vuur laaide op en Lazarus' pupillen waren speldenprikjes tegen blauwe cirkels. Hij deinsde achteruit voor de helse hitte die nu elk spoor van kou uit de grot had verdreven. Hoog boven hem dansten oranje tinten en verschuivende schaduwen over de samengeklampte massa van duizend vleermuizen; hun talloze ogen weerspiegelden zich in het vuurlicht en imiteerden een Een donkere hemel vol fonkelende sterren. Rook kringelde omhoog en vormde plassen tegen het plafond van de grot. Een handvol vleermuizen vloog op en cirkelde rond de grot. Lazarus schoof de kap van zijn hoofd en controleerde of er nog condens van zijn adem was, die inmiddels verdwenen was. Meer vleermuizen bewogen zich in de snel opwarmende grot.

De jongen hield de vleermuizen in de gaten terwijl hij het vuur verliet en de onregelmatige rijen van de terrasvormige richels beklom, op weg naar de bovenste regionen van de grot. Af en toe draaide hij zich om om ze vanaf een nog hoger punt te bekijken voordat hij zijn klim vervolgde. Een zee van kleine, zwarte ogen volgde zijn gestage klim naar boven; de vleermuizen vluchtten echter niet weg, zoals hij aanvankelijk had verwacht. In plaats daarvan bleven ze standvastig tegen het plafond zitten, schijnbaar even nieuwsgierig naar Lazarus als hij naar hen. De jongen klom op de hoogste richel. Hij stond op en trok zijn gewaad recht terwijl hij het plafond van de grot, met zijn vele starende ogen, inspecteerde.

'Heb je het warm?' vroeg hij hardop. 'Wil je me lesgeven?' De plotselinge roep van de jongen galmde door de holte en verschillende vleermuizen lieten zich van hun nesten vallen om zich bij de anderen te voegen die al rond de grot cirkelden. Meer volgden en de grot kolkte van het gefladder van vleugels.

Al met al leek het alsof ze om de beurt hun waarde voor de kolonie bewezen, terwijl de massa als hemelse rechters toekeek en de vliegkunsten van de nieuwste demonstrant beoordeelde. En zelfs als ze niet werden beoordeeld, hield Lazarus zeker een oogje in het zeil op degenen die ervoor kozen om te vliegen.

Eindelijk ontkleedde de jongen zich. Standvastig op de richel ging hij zitten, slechts gekleed in een lendendoek en wanten. Zijn eigen prachtige, vleermuisachtige vleugels ontvouwen zich en spreidden zich uit, waarmee hij de vleugelbewegingen van zijn kleine leermeesters nabootste. Hoewel elke vleermuis anders was, zag Lazarus dat de vleugelbewegingen ervan tijdens de vlucht identiek waren aan die van alle anderen: vleugels gebogen en klapperend bij het stijgen, vleugels strak en open bij een plotselinge vertraging, en vleugels ingetrokken voor een snelle duik. Zijn ogen flitsten rond; zijn vleugels klapperden in de lucht; zijn hersenen brandden terwijl hij de methode overwoog – de vele vormen en noodzakelijke methoden die zichtbaar waren in de kunst van het vliegen met vleermuizen. Zo gebeurde het dat hij gedurende het grootste deel van de avond leerde van zijn grotgenoten.

In het uur voor zonsopgang hadden de vleermuizen hun kleine zwarte oogjes gesloten en zich overgegeven aan de wereld van omgekeerde dagdromen, en Lazarus trok zich terug van zijn avondlessen. Vermoeid, hongerig, koud en met pijnlijke vleugels trok Lazarus zijn gewaad weer aan en klom terug naar de grotvloer. Hij stookte het vuur op en verzamelde voedsel uit zijn proviandzak. Ten slotte ging hij op een steen zitten voor de verse vlammen, met een waterzak naast zich, en smulde hij hongerig van platbrood en reepjes gezouten vlees. Een beweging in de schaduwen trok zijn aandacht.

Gele ogen gloeiden!

'Sss!' Lazarus spuugde zijn eten uit, viel van de steen en krabbelde achteruit toen, in de ingang van de grot, een paar glimmende, losse ogen in de duisternis leken te zweven.

Als twee manen die vlak boven de grotbodem zweefden, brandden de bollen door Lazarus heen met weerkaatsend vuurlicht.

'Wie is daar?' vroeg Lazarus, met zijn oren naar achteren en zijn pupillen wijd open. Zijn ogen knipperden geen moment. Lazarus snoof de lucht op en spitste zijn oren om de vage geur en onregelmatige ademhaling te ontdekken van een dier dat eveneens de lucht besnuffelde.

Toen snuifde een zwart everzwijn en stapte uit de schaduwen van de gang. Lazarus slaakte een zucht van verlichting. Hij stond op en klopte het stof van zijn gewaad, terwijl hij grinnikte. 'Waarom, "Jij bent een zwijn! Ik heb jouw soort wel eens gezien – in boeken!" Het geschrokken everzwijn draaide zich om richting de ingang van de grot, maar stopte en keek nog even achterom naar Lazarus.

'Oh, ga niet weg! Ik wil je geen kwaad doen. Ik ga nu zitten.' Lazarus liet zich op de steen zakken en ging zwiingend zitten. Het everzwijn draaide zich naar Lazarus om en deed een paar kleine stapjes, snuffelend aan de lucht toen hij stil bleef staan.

'Je hebt honger, hè?' vroeg Lazarus. Hij pakte een stuk vlees van naast zijn voet en Hij presenteerde het in een gunstig licht. "Kom. Eet." Het everzwijn hield afstand.

'Neem het maar.' Lazarus gooide het vlees een paar meter van het dier af. Het dier keek nerveus heen en weer tussen Lazarus en het stukje eten; uiteindelijk stapte het naar voren, snuffelde eraan en verslond het vlees. Daarna staaarde het Lazarus aan, alsof het op meer wachtte.

'Houd jij ook van brood? Ik niet, het is te droog.' Lazarus gooide een groot stuk platbrood. Het everzwijn griste het op en klauterde de grot uit.

'Wacht! Ga niet weg!' Lazarus zette de achtervolging in. In de buitenste grot liep hij de hoek om naar de ingang en zag het everzwijn over de rotsachtige richel klauteren. Boven de heuvel strekten zich karmozijnrode wolken uit aan de hemel – de vroege zonsopgang. Lazarus trok zich abrupt terug in de duisternis. Pas toen besepte hij hoe uitgeput hij werkelijk was. Hij strompelde terug naar de grot.

In de loop van de daaropvolgende week zette Lazarus zijn lessen voort en ontwikkelde hij genoeg kracht in zijn vleugels om zichzelf van de grond te tillen; maar omdat zijn vleugels nog te zwak waren om zijn gewicht te dragen, kon Lazarus slechts korte vluchten op lage hoogte maken tussen de toppen van de stenen op de grotvloer.

Naarmate de tijd verstreek, raakte Lazarus in hetzelfde ritme als de vleermuizen: hij sliep overdag, zodat hij ze kon bestuderen wanneer ze het meest actief waren. De nachten werden kouder met terugkerende vorst en toen de houtstapel slonk, verliet hij de grot om hout te halen aan de achterkant van de Bergmond. Terwijl de rook van zijn vuren bleef opstijgen, verlieten steeds meer vleermuizen de grot om elders ongestoorde rustplaatsen te zoeken. Toen bijna een kwart van hen vertrokken was, begon Lazarus kale plekken in het plafond op te merken die ze ooit bedekt hadden. Tegenwoordig was Lazarus' aandacht echter niet langer uitsluitend op de vleermuizen gericht, want na zijn lessen en precies bij zonsopgang, kwam het everzwijn nu naar de Bergmond om samen met hem te eten. En eten deden ze.

Sicilië - Haven van Messina

Een keurig geklede Siciliaanse jongen stond vlak bij de kustlijn, terwijl een zwerm meeuwen op hem afstormde voor stukjes gebroken brood. Zijn lange zwarte haar en felgekleurde kleren wapperden in de zachte wind. Hij hield het laatste stukje manna omhoog, zijn ogen gesloten op een grimas. Een zeemeeuw griste het uit zijn vingers en hij trok zijn arm terug, giechelend. De jongen schermde zijn ogen af tegen de felle zon, vouwde zijn vingers over zijn voorhoofd en staaarde naar de zuidwestelijke horizon van de oceaan. Twee stipjes verschenen – toen een derde.

"Mama! Schepen!" riep de jongen over zijn schouder terwijl hij naar de zee wees, "Vier!"
"Vijf schepen! Meer!"

De Santa Godeberta leidde haar zware armada van koopvaardijsschepen de haven van Messina binnen. Met een lage achtersteven en een hoge boeg baande ze zich een weg door de golvende zee, overladen met de aanzienlijke en kostbare overblijfselen van een gevallen stad. Als spookschip glinsterde haar verlaten dek in het opspattende zeewater; nog steeds zonder zichtbare bemanning die haar koers bepaalde. Of ze nu voer of zeilde, ze slingerde of boog niet in de oceaan. Zo diep als ze in het water lag, zelfs met haar vele tonnen aan logge lading, zouden slechts een handvol vlooiën en een mandje ratten de ware omvang van haar vangst aantonen. Niet zwaarder dan een zak rijst, zou de onbeduidende last van deze insecten en knaagdieren in staat zijn om de ruggen van miljoenen te breken; de pilaren en plavuizen van elk Europees koninkrijk te verpletteren; en het gezicht van het hele continent te verpletteren.

Een menigte voetgangers en voorbijgangers verzamelde zich bij de kade om getuige te zijn van een zeldzaam schouwspel voor die tijd: een vloot van enorme schepen, die ogenschijnlijk zelfs de breedste en meest verraderlijke oceanen konden bevaren. Honderden enthousiaste jongens en sjofele boeren stonden langs de kade. De haven, in een poging om meer van de schaarse dokruimte in het dichtst bij de touwpalen in beslag te nemen. Ze streeden om een plek als ingehuurde hulpkracht bij het lossen van de lading. Met zo'n grote vloot waren ze er vrijwel zeker van dat degenen die werden uitgekozen om te lossen een riant loon van meerdere dagen zouden ontvangen. Arbeid was aan de orde. Mannen mopperden en duwden elkaar terwijl worstelende jongens het stof opjoegen. De haven zat vol en de menigte stroomde de straten in. De bruisende stad kwam tot stilstand en keek toe hoe de armada naderde. Het werd voor alle omstanders steeds duidelijker dat de dokken niet in staat waren om zo'n gigantische vloot veilig te huisvesten. Toch voer de vloot verder en blokkeerde met zijn steeds groter wordende aanwezigheid de horizon.

Een forse havenkapitein en twee van zijn sloopssmeden stonden bovenop een hooggelegen houten platform dat uitkeek over de drukke kade. De gefrustreerde kapitein zwaaide met een rode vlag naar de naderende schepen en gebaarde hen te stoppen en standvastig te blijven. "U hebt gelijk, meneer. Dat zijn geen schepen van ons – misschien Portugese," zei een van de sloopssmeden, terwijl hij naar de zee tuurde.

De andere portier tikte de kapitein op zijn behaarde schouder. "Ze zijn gearriveerd, meneer." De man liet zijn vaandel zakken en keek over zijn schouder naar beneden. Hij zag rijen gewapende soldaten door de menigte heen dringen. Het felle zonlicht op hun helmen en de voorwaartse beweging van hun langgerekte formatie leken wel een gloeiende vuurworm die zich een weg baande door een zee van hoofden richting de kade. Hij knikte en richtte zijn aandacht weer op de onverzettelijke vloot. Hij zwaaide wanhopig met zijn vaandel in een poging om ze aan te roepen – maar tevergeefs, want de Santa Godeberta brak door de buitenste linie van de haven van Messina.

De zorgen van de kapitein waren duidelijk merkbaar voor zijn havensmeden, die eveneens in de weer waren.

ontzag voor de vloot, die nu op hen afstormde alsof ze met volle kracht en snelheid voer in de open zee. Zoals gebruikelijk en volgens de regels voor het veilig aanmeren van grotere schepen zoals De zeilen moesten aan de ra's vastgemaakt worden en de roeispanten moesten in gebruik zijn tijdens het navigeren door de haven. Slechts de helft van het zeil van de Santa Godeberta lag echter aan de ra vastgemaakt – de rest bleef uitgerold en ving de wind. De verwarde touwen van haar hoofdtuigage bungelden rond haar mast en ra. Met slechts drie van haar roeispanten die zwakjes ronddraaiden, deden ze weinig om haar snelheid te beperken.

'Ze zitten ons op de hielen, kapitein,' riep een van de havenarbeiders uit. 'Er ligt een lange zee achter hen!' Hij wees naar het schip dat vlak achter de Santa Godeberta voer, met volle zeilen maar zonder roeispanten. 'En de volgende – die is als een ton die van een plank rolt – haar zeil staat wijd open! Kijk eens, kapitein, ze rolt als een ton.'

Open! Zal ik bellen?

De kapitein hield zijn hand voor zijn mond en zwaaide met de vlag terwijl hij naar de naderende vloot schreeuwde, die de baai begon te vullen. "Avast! Verzamel de ra's! Draai voorsteven naar achtersteven! Keer uw—"

Een van de schepen verpletterde een kleine vissersboot en sleepte een deel van de resten mee aan het eigen net, dat in de boeg verstrikt raakte. De kapitein streek zijn vaandel neer en beval zijn havenarbeiders om de aanloop te voltooien.

Ze gehoorzaamden zijn bevel. Een van hen draaide zich om, greep een hangende metalen hamer en luidde een grote buisbel. De andere man schreeuwde boven het oorverdovende geluid uit, zwaaide met zijn armen en beval de menigte de kade te verlaten. Paniek brak uit toen de menigte zichzelf vertrapte in haar haast om de haven te ontvluchten. Schreeuwende soldaten verspreidden zich in een wanhopige poging een barrière te vormen.

De vele ogen van de menigte in Messina waren gericht op de Santa Godeberta terwijl ze zich een weg baande door de schuimende golven en een constante stroom zeewater onder haar enorme boeg uitspuwde – ze was als een razend zeemonster dat vastbesloten was om aan land te gaan. De havenmeester en zijn twee mannen sprongen van de observatietoren, terwijl rijen kadeplanken en palen explodeerden onder het verpletterende gewicht van het overvolle schip. De hele haven beefde door de kracht van de inslag. De verbijzeldde toren stortte neer op de menigte toen het schip aan de grond liep, zich over de linie soldaten heen tilde en hen tegen de kustlijn verpletterde. Nauwelijks had de Santa Godeberta zich bovenop de soldaten geplant, Het tweede schip raasde de haven binnen, scheerde rakelings langs de achterkant van het schip en schaafde de stuurboordhoek van de achtersteven, voordat het scherp afboog, met zijn bakboordzijde tegen de haven sloeg en een groot deel van de houten kade verwoestte. Opnieuw luidde de havenklok, het gebrul van de klap en de kreten van de verbijsterde bevolking. Tien zware schepen volgden.

Schepen rolden de haven binnen en vormden een enorme muur van hout, touwen en zeilen die de baai leek te verzwelgen; en zonder enig teken van bemanning op de masten, ra's of dekken, leek de havenstad Messina belegerd te worden door een binnenvallende armada van spookschepen.

En hoe kon het anders dan door goddelijke tussenkomst dat de rompen van de twee schepen intact bleven, terwijl een groot deel van de havenkade verwoest was en als een hoop splinters tegen de kustlijn aan lag? Vlak achter hen kropen nog tien schepen de baai in, om uiteindelijk tot stilstand te komen. Tegenover de massa ongenode schepen renden mannen als paniekerige insecten; de haven was een rollende chaos. Toen de boeg van de Santa Godeberta vastliep op het vasteland, klauterden de havenmeester en zijn bewakers over het voordek.

Een halfnaakte, zwetende en ziekelijke man strompelde uit het ruim. Hij viel achterover tegen de wand en gleeed over het dek. Hij zakte in elkaar en wiegde met zijn hoofd als een dronkaard. matroos. Zijn oogkassen waren donker en leken beurs, net als zijn vingertoppen . Havenwachters verdrongen zich om hem heen, terwijl anderen het scheepsruim binnenstroomden .

De havenmeester wees boven zijn hoofd. "Maak de zeilen los! Dit schip blijft liggen!" Verschillende havenmeesters klommen in de tuigage. Hij liep naar de bezwete man toe en schreeuwde: "Waar is de kapitein van dit schip?" Hij draaide zich om naar de ingang van het ruim en brulde: "Ik wil de hele bemanning aan dek! Breng ze naar boven!" Hij draaide zich weer naar de vuile man. "Wie heeft het bevel over deze vloot?"

De man antwoordde, in een delirium door koorts: "Geen kapitein, geen vloot, alleen de oceaan. De oceaan eist de doden op, alle doden."

Een scheepssmid fluisterde de kapitein in het oor: "Hij is ongetwijfeld dronken."

De havenkapitein vervolgde zijn ondervraging. "Wat is de naam van dit schip? Deze vloot vaart naar Genua, toch?" Hij bekeek de overvolle lading. Hij wierp een blik op de dekken van de andere schepen. "Uw schepen zitten bomvol. Hoe u ze drijvende hebt gehouden, weet alleen God. Waar hebt u al deze lading vandaan gehaald?"

De man wist nog net te antwoorden: "Het schip is de Santa Godeberta, van Kaffa naar Genua."

De kapitein gaf twee van zijn mannen het bevel: "Zet hem overeind. Laat hem wat lucht happen." Hij sprak tegen een andere man die naast hem stond: "Pak een emmer water. Zorg dat hij nuchter wordt." De kapitein schudde zijn hoofd en mompelde: "Kaffa – met deze lading?" Hij keek naar de vastgebonden goederen die bijna het hele dek bedekten en zag een zwarte rat tussen de vaten door schieten. Hij kruiste zijn armen. "Nooit van mijn leven."

'Kapitein!' klonk een stem vanuit het scheepsruim . 'Er zijn hier beneden maar vijf mannen , en het ruim is vreselijk overvol.' De havenmeester staaarde naar het ruim.

De man stapte naar buiten en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij vervolgde: "Kapitein, deze mannen zijn er slecht aan toe – echt heel slecht. We zullen ze moeten dragen." Twee bewakers grepen de vuile matroos onder zijn armen vast en hielpen hem overeind. 'Aargh!' riep de man en zakte levenloos in elkaar. De geschrokken bewakers lieten hem op het dek vallen en de bewusteloze man lag daar languit, met zijn armen boven zijn hoofd, waardoor een paar zwarte, gezwollen massa's, als rotte appels, zichtbaar waren die uit zijn oksels staken. Uit de opengebarsten zwellingen lekte een mengsel van pus en zwart bloed dat zich over het dek verspreidde. De bewakers veegden hun armen af aan hun broekspijpen. Een ranzige geur steeg op. Een slapende matroos. De kapitein hield zijn hand voor zijn neus en mond en deinsde achteruit. "In Gods naam!"

Toen draaide hij zich om en brulde: "Verlaat het schip! Raak niets aan! Er heerst een pestepidemie aan boord!" Bewakers renden naar de boeg van het schip, terwijl scheepsbemanning zich een weg baande langs de tuigage, waarbij sommigen hals over kop in het water sprongen.

In de korte tijd die volgde, werden alle twaalf schepen aan de kade vastgelegd en bewaakt door honderden gewapende soldaten met de opdracht iedereen tegen te houden, desnoods met dodelijk geweld, die probeerde aan boord te gaan of de schepen te verlaten. En binnen een dag verspreidden de geruchten over de besmette schepen zich door heel Messina.

Op de tweede dag verzochten de bemanningsleden van de vloot artsen aan boord te komen om de zieken te verzorgen. De stadsbestuurders stemden alleen in op voorwaarde dat de arts, eenmaal aan boord, aan boord moest blijven. Geen van de stadsartsen ging hiermee akkoord. Havenfunctionarissen stuurden voedsel en water per emmer aan touwen. Nadat de emmers leeg waren, bleven ze aan boord van de schepen. Op deze manier werden alle mogelijke voorzorgsmaatregelen genomen om de schepen in quarantaine te plaatsen.

Op de derde dag hing de stank van de dood boven de kade; meegevoerd door de zeewind landinwaarts. Op waarschuwingen van artsen kregen de bewakers het bevel zich terug te trekken uit angst dat de wind de besmetting van de schepen zou verspreiden. Doordat de bewakers verder van de schepen verwijderd waren, viel de schemering geruisloos over de kade en ratten, gedreven door dorst, verzamelden de moed om langs de trossen en de aanleglijnen van de schepen naar beneden te kruipen en de kade op te klimmen, om vervolgens snel weer weg te rennen en zich bij hun soortgenoten op de kade te voegen.

Op de zesde dag werden veel bewakers ziek. Een woedende menigte verzamelde zich in de haven en de stadsbestuurders hadden geen andere keus dan de twaalf schepen, met lading en al, de haven uit te sturen om te voorkomen dat ze in brand gestoken zouden worden. Matrozen uit Genua, Marseille, Corsica en Sardinië, die snel winst wilden maken en gratis doorgang naar andere Europese havens zagen, stemden ermee in om de kostbare lading van de vloot te verdelen in ruil voor het bemannen van de schepen die de haven uit voeren naar verschillende kuststeden.

En op de zevende dag spoelde de haven de schepen de zee op. Onmiddellijk daarna arriveerde de Zwarte. De Doodsvloot werd ontbonden en de meeste schepen zetten koers naar andere havens dan Genua. De eens zo volle dekken waren leeg – de passagiers en bemanningsleden hadden de door de pest geteisterden één voor één overboord gegooid, totdat niemand de reis had overleefd.

Messina leek onopvallend, maar lag al in het verderf. Hoewel de haven gezuiverd was van de Genuese schepen, loerde de Pest van de Poortsteen nog steeds in de schaduwen onder de dokken. Op de ruggen van besmette ratten in de haven bevonden zich eveneens besmette vlooiën, die de ziekte in zich droegen. Hun magen waren minuscule baarmoeders van de hel – in volle barensoed – klaar om hun duivelse brouwsels te baren. En het kwaad van de duivel evolueerde. Binnen enkele weken veranderde Lazarus' boosaardige moeder de hele bevolking van Messina in een vruchtbare boomgaard vol pestilente zwarte appels – rijp van de dood en dik genoeg haar plukken.

Zo gebeurde het dat de Grote Pest vanuit de haven opsteeg en landinwaarts trok, waarbij slechts een uitgebrande stad achterbleef. De pest laaide op tot een uitslaande brand, en het laatste uur van Europa was aangebroken.

Bergmond

Er waren meer dan drie weken verstreken sinds Lazarus voor het eerst bij Mountain Mouth aankwam. In die tijd was zijn lichaam gespierder geworden en het gewicht dat hij in zijn armen en benen was verloren, was nu overgegaan naar zijn zwaardere, gespierde vleugels. Korte vluchten tussen de stenen op de grond waren geëvolueerd tot langere vluchten op grotere hoogte. Hij klom niet langer tegen de muur op naar de richel bij het dak; in plaats daarvan vloog hij er rechtstreeks naartoe. Hij verzamelde brandhout niet door om de achterkant van Mountain Mouth heen te lopen, maar door over de top te vliegen en weer terug. Toch was hij, zelfs met deze nieuwe vaardigheden, niet in staat om de reis naar het Italiaanse klooster te maken. Zelfs korte vluchten die enige inspanning vergden, zoals het verzamelen van hout, kostten hem de adem. En hij wist dat hij, om de Golf van León over te steken naar het eiland Corsica, of van het eiland naar het Italiaanse vasteland, moest bewijzen dat hij minstens een halve nacht in de lucht kon blijven.

Een ijzige kou blies gestaag uit het noorden. De vallei van stenen lag bedekt met een dun laagje ijs, achtergelaten door de hagelregen van de vorige nacht. Binnen in de grot lag Lazarus. In slaap, opgerold naast een uitdovend vuur, vormden zijn regelmatige uitademingen mist in de ijzige lucht. Boven Terwijl hij daar lag, was de helft van het plafond kaal, met de vleermuizen dicht tegen het hogere achterste dak van de grot.

Lazarus kreunde en trok zich nog strakker op tot een bal. Nog steeds slapend, spitste hij zijn oren en speurde de grot af naar een nieuw geluid dat tussen de muren weerklonk. Hij opende zijn ogen op een kier; zijn grote pupillen krompen tot zwarte puntjes op een blauwe achtergrond.

'Zwijn?' riep hij, terwijl hij zich in een zittende positie manoeuvreerde. Hij gaapte met zijn hoektanden en Hij wreef over zijn gezicht. "Ben jij dat?" Een snuifje antwoordde: "Niet nu, varken. Ik ben uitgeput." Lazarus speurde in de duisternis en ontdekte dat het everzwijn in zijn proviandzak aan het rommelen was. "Varken! Nee!" Lazarus sprong op en rende naar het everzwijn toe. "Wegwezen!" Het dier stak zijn kop uit de zak, met een dikke pompoen tussen zijn tanden. Het gilte en schoot met de hap uit de grot.

'Dat kan niet waar zijn,' stamelde Lazarus, terwijl hij verwoed de inhoud van de zak doorzocht. Hij haalde de fles bloed eruit en bekeek hem. Op een dunne barst over de hele lengte van de zijkant na, was het vat nog steeds verzegeld en onbeschadigd. Opgelucht schoot hem een ander idee te binnen en hij bladerde door de zak om te ontdekken dat het everzwijn hem van al zijn voedsel had beroofd.

'Zwijn!' schreeuwde hij. Lazarus haalde een klein leren tasje uit de zak en stopte er de fles en andere spullen in die hij belangrijk genoeg vond om bij zich te houden.

Toen stormde hij terug naar het uitdovende vuur. 'Waarom?' Hij zette de tas naast zich neer en stookte het vuur op met vers hout. 'Ik heb mijn eten met je gedeeld!' Hij gooide nog meer houtblokken op de gloeiende kolen en schreeuwde richting de ingang van de grot – zijn stem droeg ver. Door de holte klonk een klok door de mist: "Gij zult niet stelen!" Verschillende vleermuizen vlogen op en cirkelden rond de grot, terwijl smeulende boomstammen in vlammen opgingen. Lazarus staarde door het vuur heen.

Een nieuwe week verstreek terwijl een verse laag sneeuw de Bergmond bedekte. Gedurende die tijd sneed Lazarus de achterkant van zijn gewaad open, zodat zijn vleugels eronder uit hingen. Hij zette ook zijn masker weer op. Deze veranderingen waren noodzakelijk om langere tijd rond de top van de Bergmond te kunnen cirkelen zonder te bevriezen. En met deze aanpassingen lukte het hem om bijna drie uur in de lucht te blijven. Maar zelfs drie uur was niet genoeg om de zee over te steken. Met de winter in aantocht en zonder voedsel, stortte Lazarus uiteindelijk in elkaar van honger, vermoeidheid en bittere kou. De opeenstapeling van deze ondraaglijke omstandigheden dreef hem terug naar de grot – om zijn belofte te heroverwegen.

De vroege ochtend was aangebroken met een zee van sterren die verdronken – stervend – in een karmozijnrode hemel. Binnen In de grot stookte een lusteloze Lazarus het vuur nog eens op en legde zijn hoofd neer. Hij tuurde over het bijna verlaten plafond – slechts een kwart van de vleermuizen was er nog. En daar lag hij, overwegend of hij terug naar de abdij zou vliegen; of hij stiekem de nacht in zou sluipen en terug zou keren naar de grot, aangevuld met proviand.

Hij snoof de lucht op, waar een bekende geur in de lucht hing. Zijn maag trok samen. Lazarus klauterde over de vloer, tilde een zwaar rotsblok op, spreidde zijn vleugels en vloog de lucht in. Hij cirkelde in de grot, zijn blik gericht op de ingang van de gang. Zonder dat Lazarus het merkte, stapte het everzwijn naar binnen en bewoog zich geruisloos richting Lazarus' lege proviandzak. Vervolgens stak het dier zijn kop door de opening. Lazarus dook met de steen naar beneden en raakte het dier op zijn kop. Het everzwijn gilte en vleermuizen vlogen uit het plafond.

Het everzwijn strompelde de grot uit. Verteerd door honger tilde hij de steen op en zette de achtervolging in. Samen renden ze de grot uit en door de vallei van stenen. Lazarus haalde het krijsende varken in toen ze beiden de bergkam overstaken en de oostelijke helling afdaalden. Gedesoriënteerd stopte het everzwijn en keerde zich tegen hem, wild om zich heen slaand met zijn slag tanden. Op dat moment trof Lazarus' steen doel – het everzwijn was dood.

Buiten adem en uitgeput greep Lazarus het varken bij een achterpoot en sleepte het de bergkam op, richting de grot. Pas toen hij de top naderde, beseftte hij zijn benarde situatie. Hij hief zijn gezicht op, kneep zijn ogen samen tegen de brandende rode dageraad en realiseerde zich nu ten volle dat hij buiten de grot stond terwijl de zon opkwam. Wanhopig trok hij het everzwijn over de bergkam en weer naar beneden, langs de schaduwrijke helling. Met elke ruk sleepte Lazarus het varken over de droge rivierbedding, baande zich een weg door de sneeuw richting de grot. De sneeuw hoopte zich op over het varken en smolt in de vacht van het nog warme dier. Momenten vlogen voorbij als een sliert bijen. De zon klom nog hoger, de sterren verdronken nu in haar gloed. Een jeukende zonnebrand kroop over zijn blote huid, maar met al zijn resterende kracht ging Lazarus door – voet voor voet, meter voor meter, terwijl hij de pijn negeerde.

Eindelijk bereikte hij de ingang van de grot en sleepte het everzwijn de schaduwrijke diepte in. De eerste felle zonnestralen schoten over de horizon. Lazarus worstelde wanhopig. Het natte en zware beest werd steeds verder de duisternis in getrokken en gesleurd. De achterkant van het varken. Zijn been bleef haken aan een rots in de grotbodem; Lazarus trok het los. Hij stond op en maakte zich schrap voor nog een ruk, toen een dunne rode lichtstraal – een draadje niet breder dan een spinnenweb – door een verre spleet boven op de top van de oostelijke bergkam heen drong. De lijn van karmozijnrood licht scheen door de vallei van stenen en drong de monding binnen van...

De lichtstraal kwam uit de grot en werd afgebogen door de natte achterhoef van het everzwijn. Vervolgens veranderde de straal van koers, klom omhoog vanaf de poot van het everzwijn en trof Lazarus uiteindelijk recht in zijn oog.

De jongen liet het everzwijn los en wierp zich volledig in de schaduwen. Hij kronkelde en

Hij klauterde over de grotvloer alsof hij probeerde te vluchten voor een wolk boze wespen. "Oh Mijn God! Ah! Ah!

Zwavelachtige rook en grijze as kringelden uit al zijn lichaamsdelen, de stoffige gele nevel dwarrelde zwaar neer op de grotbodem. Blindelings klauterend en met wild zwaaiende armen stond hij op en strompelde dieper de grot in, net zoals het gedesoriënteerde varken eruit strompelde. Een geelachtige aswolk volgde Lazarus terwijl hij zich door de gangen haastte en de donkerste diepten van de grot in verdween.

"GOD! SIS!" Hij zakte in elkaar en rolde over zijn geïmproviseerde zak met proviand.

"GEKRIJS!" Verschrikte vleermuizen schoten uit het plafond en cirkelden boven hem. Hij rolde en klauwde over de grotvloer, trok de zak over zich heen en greep alles vast wat hij maar kon grijpen – niets wat hij kon doen, bewegen of bewegen, kon ongedaan maken wat er gebeurd was. Geen geld, gebed of belofte kon de onomkeerbare loop der gebeurtenissen keren, want een grotesk wezen, ooit verbrand door de zon. De rokende gedaante trok de zak met proviand over zich heen en ging rechtop zitten, achterover leunend op één arm. Zijn huilende gezicht was naar het plafond gericht, trillend van een steeds harder en brozer wordend gelaat, en hij slaakte een laatste stervende kreet: "VADER!" De kleur verdween, waardoor een hard oppervlak achterbleef, grijs als graniet. In de verdwijnende mist bleef een gedetailleerd beeld van een dode Lazarus achter – zelfs zijn botten waren versteend. Het beeld kantelde en viel om, een versteende arm omhooggestoken, vingers gespreid alsof hij naar de Vader reikte die hij had aangeroepen. En toen de laatste overblijfselen Nadat het stof en het gelige gruis waren neergedaald, keerde de grot terug naar zijn grotendeels ongerepte, crypte-achtige staat, afgezien van het af en toe fladderen van een verdwaalde vleermuis, de likkende vlammen van een levendig knetterend vuur en een granieten steen gedrapeerd in een stoffige en asgrijze schildknaapmantel.

[Einde van hoofdstuk 10]

Dit literaire werk is gecreëerd d uitsluitend ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~